

Tôi lại đưa điều thuốc lên miệng. Nhưng tôi không dám hít mạnh như lần trước. Mà rít từng hơi ngắn. Khói thuốc luồn vào miệng tôi, vẫn cay xè. Nhưng tôi đã thôi nôn ọe, cũng chẳng ho hen. Tôi chỉ nhăn mặt.

Chứng anh khen:

- Được rồi đó !

Chứng em hỏi dò:

- Thích không mày ?

Thằng này nhỏ hơn tôi hai tuổi nhưng mỡ miệng ra là mày mày tao tao , y như thể tôi bằng vai phải lứa với nó. Với anh nó, nó cũng xưng hô ngang phè như vậy. Lúc đầu tôi quạu, riết dần quen. Tôi nhìn nó, phun ra một bãi nước bọt:

- Tao chả thấy ngon lành gì cả ! Đắng bỏ xừ !

- Đồ nhà quê !

Chứng em bĩu môi chê. Cái giọng trịch như thượng của nó khiến tôi sôi gan. Nó cứ làm như nó là dân thành thị chính hiệu con nai. Nhưng tôi chẳng thèm chấp Chứng em. Nó bó láo hỏi nào đến giờ. Thằng Chứng anh dễ thương hơn. Và cũng ranh mãnh hơn. Nó vỗ vai tôi:

- Có thể mày thích mà mày không biết đó thôi ! Mày nhớ kỹ lại đi !

Đắng nhưng mà thích thích phải không ?

Cái kiểu vừa hỏi vừa đưa đẩy của Chứng anh khiến tôi ngẩn người ra. Tôi không biết nó đang giăng bẫy. Vì vậy sau một hồi nhớ kỹ lại theo yêu cầu của nó, tôi ngập ngừng đáp:

- Ủ, tao thấy... hơi ngò ngò !

Chỉ đợi có vậy, Chứng anh vỗ đùi đánh đét :

- Thấy chưa ! Tao nói đâu có sai ! Ngò ngò tức là thích. Nếu không thích, mày đã chẳng thấy ngò ngò, đúng không ?

Tôi không biết nó nói đúng hay không, đành gãi đầu áp ứng:

- Ủ... ừ...